

DE LANTAARNOPSTEKER

In de omgeving van mijn huis zijn enkele lanen, die nog niet electrisch, doch met gas worden verlicht.

Elken avond zie ik denzelfden man, gewapend met een langen stok, voorbijgaan.

Ik ken hem niet; ik weet óók niet waar hij woont.

Ik weet alléén, dat het de lantaarnopsteker is en dat is genoeg.

Elken avond, als het donker wordt, zie ik hem.

Met z'n langen stok trekt hij de gaskraan open en zet de schemerende lanen in het licht.

Hij doet het hier, en even verder, tot tenslotte alle lampen branden.

Wat kunnen we veel van dezen eenvoudigen man leeren.

Moesten wij in ons leven niet hetzelfde doen?

Moesten wij een donkeren weg van een medemensch niet een beetje licht maken?

Wij kunnen het zoo gemakkelijk.

Het beteekent, dat we een vriendelijk woord hebben voor een eenzame; een handdruk voor een vermoeide; een troostwoord voor een bedroefde; het kan óók zijn een spreken over Jezus....

En wanneer we dit doen, dan behoeven we ons naamkaartje niet af te geven....

Dat doet de lantaarnopsteker óók niet.

Je ziet hem nauwelijks staan, als hij het licht aantrekt.

Wat kunnen we veel van hem leeren.

Wat zou de wereld er anders uitzien, als wij waren zooals hij.

Er zijn zoo weinig lantaarnopstekers. Er zijn wel veel menschen, die vlak voor een brandende lantaarn gaan staan en daardoor een ander in het donker zetten....

Laten we eens rustig nadenken over den man met den stok, die 's avonds, in de schemering, door de lanen gaat....

C. Redert

„SCHAFFENDES VOLK“

De tentoonstelling te Düsseldorf heeft een geheel ander karakter dan die te Berlijn. Is deze laatste meer een soort van verantwoording van den Führer Adolf Hitler aan het geweten van het Deutsche volk, hier te Düsseldorf is het meer, als geheel genomen, een volk, dat voor zichzelf de balans wil opmaken van het economisch en sociaal activa en passiva van het vaderland. Daarom is deze tentoonstelling zoo zakelijk overzichtelijk. Maar door deze twee eigenschappen is zij dan ook des te geweldiger. Zij kan niet op één hoogte staan met een internationale tentoonstelling, behalve enkel in haar uitgestrektheid. Het exotische, romantische is er totaal vreemd, evenals de afwisselende architectuur van een internationaal gebouwencomplex. Maar in de plaats daarvan heeft zij een veel diepere beteekenis. Zij is geen „show,“ geen kijkspel, waaraan men zijn kunstzin kan streelen; zij is een koude anatomische les. Heel het Deutsche bedrijfsleven wordt er tot in de kleinste vezelen blootgelegd, soms met een verwonderlijke vrijmoedigheid. Men laat u het gezonde vleesch zien, de krachtige spierenbundels, maar tevens de organische defecten, de gezwellen die nog verwijderd moeten worden.

Heel het bedrijfsleven in Deutschland heeft één groot nationaal doel gekregen: vrij worden in de levering van grondstoffen van het buitenland. Men wil voorkomen, dat de natie nog eens, net als in de jaren 1914-1918, bemoeilijkt kan worden in haar levensmiddelenvoorziening, in haar industrieele behoeften. Het heeft tevens nog een groot sociaal voordeel: het maakt de Deutsche industrie immuun tegen de internationale

beursspeculaties op de grondstoffen-, kapitaal- en arbeidsmarkten.

Men kan het nu met dit streven eens zijn of niet, erkennen moet men, dat den Duitscher, gezien zijn ervaringen in 1914-1918, het recht niet ontzegd kan worden, zijn volk weer zoo'n herhaling van het tragisch avontuur te willen besparen. Tusschen 1915 en 1919 stierven in Deutschland, als gevolg van de hongerblokkaden, 1.650.000 vrouwen en kinderen aan levensmiddelengebrek. Een aantal grooter dan dat der mannen, dat op de slagvelden sneuvelde.

Deze tentoonstelling wil nu aantoonen, in hoeverre de industrie en de landbouw zich reeds op dit gebied hebben weten vrij te maken van het buitenland; ten tweede, op welk gebied zij verder het oog moeten richten; en ten derde, hoe zij het verkregene kunnen productief maken op de wereldmarkt. Laten wij dit laatste vooral niet vergeten. Hier wordt een industrie geboren, die geen „Ersatz“ meer wil leveren, maar een b l i j v e n d product, dat met het natuurlijke product uit het buitenland den strijd op de wereldmarkt wil aandoen, met den vasten wil tot overwinnen. Zij wil de naties, die den Duitschen handel in de periode 1914-1933 terugdrongen tot een secundair, soms tertiair plan, weer het terrein afhandig maken.

Ik geloof dus, dat het voor Nederland van het allerhoogste belang is, om vooral kennis te gaan nemen van hetgeen deze tentoonstelling te Düsseldorf te zien en te leeren geeft. Wij, als handelsnatie en koloniaal volk, kunnen dit autarkisch streven van onzen buurman niet met een schouderophalen voorbijgaan. Daar is het streven te ernstig, te nuchter, te zakelijk voor.

De ligging van de tentoonstelling is goed gekozen: de Rijnsoever. In oppervlakte is zij grooter dan haar Parijsche rivale, en zij heeft nog dit eene op Parijs voor: zij is af, reeds meer dan zes weken volkomen af. De waterwerken, de fonteinen, spelen een effectvolle rol in het bouwkundig geheel. Er is een waterbekken, dat 186 meter lang is en waarin 320 fonteinen hun water spuiten. Zoodra de avondschemering valt, werpen 496 schijnwerpers hier een fantastisch licht op. Een tweede fontein is 3400 vierkante meter groot en bezit 699 waterstralen. Twee en veertigduizend liter water worden hieruit per minuut de lucht ingeworpen! Wanneer men weet, dat dan nog aan den Rijnsoever meer den duizend schijnwerpers staan opgesteld, kan ieder zich een flauw idee vormen van het water- en lichtspel, dat deze tentoonstelling bij avond den bezoeker bieden kan.

Daartusschen staan nu de strakke, witte gebouwen.

„Schaffendes Volk“ bij avond